

Το ονειρικό μέσα από το πραγματικό στη ζωγραφική της Όλγας Αναστασιάδου

Ανεπηρέαστη από τα σύγχρονα ρεύματα η Όλγα Αναστασιάδου παραμένει πιστή στην παράδοση, που όμως την ανανεώνει μ' ένα τελείως προσωπικό τρόπο. Με μιαν άψογη τεχνική, που χαρακτηρίζεται από την λιτότητα και την καθαρότητα του σχεδίου, την εξαιρετική διαφάνεια του χρώματος, και από μια αφαιρετική, συχνά υπαινικτική εικαστική γλώσσα, μας δίνει μια τέχνη με αίσθημα ποιητικό αλλά και ρεαλισμό, μια δική της Σαντορίνη, ειδωμένη, από μια εντελώς προσωπική οπτική γωνία.

Μια ονειρική Σαντορίνη που ησυχάζει πάνω στο λευκό. Τα σπίτια της με την ιδιόμορφη λιτή αρχιτεκτονική τους, τα υπόσκαφα, οι τρούλοι των εκκλησιών, η θάλασσα πότε σε κοντινά πλάνα, άλλοτε μακρινή στο βάθος, τα πετρώματα, που επιπλέον συμβολίζουν και τις γεωλογικές της μεταμορφώσεις, αλλά και μια απουσία, η απουσία της ανθρώπινης φιγούρας, είναι τα βασικά στοιχεία των ισορροπημένων καθαρών συνθέσεων της, όπου κυριαρχούν τα γαϊώδη χρώματα σε συνδυασμό με το γκριζο, το λευκό και το γαλάζιο, σε ευαίσθητες αποχρώσεις που χαρακτηρίζονται από μια εξαιρετική διαφάνεια αποτέλεσμα η τελευταία της άψογης χρησιμοποίησης του δύσκολου υλικού της που είναι η υδατογραφία.

Οι απεικονίσεις της Σαντορίνης τις περισσότερες φορές είναι αποσπασματικές και αποκομμένες. Τα διάφορα πλάνα συχνά αποτυπώνονται σαν πλάγια νησίδα σε γεωγραφικό χάρτη. Μας παρουσιάζονται σαν όραμα στο κενό, σαν αποκάλυψη ή γένεση μέσα από το λευκό, καθώς η Όλγα Αναστασιάδου δεν γεμίζει ζωγραφικά όλη την επιφάνεια του πίνακα, αναδεικνύοντας έτσι περισσότερο το κύριο θέμα της και επικεντρώνοντας την προσοχή μας στην ονειρική και γαλήνια αίσθηση που επιζητεί να μας μεταδώσει. Ακόμα κι ο ουρανός, τις περισσότερες φορές απουσιάζει. Έτσι, με αόρατη την πηγή του φωτός, παίζει με το φως και τη σκιά που δεν μας υποβάλλονται από την ατμόσφαιρα, αλλά από το ίδιο το αντικείμενο το οποίο βγάζει από μέσα προς τα έξω το δικό του φως και τη δική του σκιά, υπογραμμίζοντας κατ' αυτόν τον τρόπο, σαν αυτόφωτο, την ιδιαιτερότητα της ύπαρξης του αλλά και την εσωτερικότητα του με την οποία μας καλεί να επικοινωνήσουμε.

Σε άλλα έργα της πάλι, με ρεαλιστικό βλέμμα, απεικονίζει στοιχεία της αρχιτεκτονικής μας κληρονομιάς (πλάνα των κτισμάτων κοντινά, πόρτες, περίτεχνες σιδεριές, παράθυρα θολωτά) προσπαθώντας να τα διασώσει αναλλοίωτα μέσα στο χρόνο.

Με μια εντελώς ιδιαίτερη ευαισθησία αλλά και δυναμικά μέσα στο χώρο, αντιμετωπίζει η Όλγα Αναστασιάδου τα πετρώματα της Σαντορίνης, τα ανοικτά σπλάχνα της. Άλλοτε σε τομή, στις διάφορες διαστρωματώσεις τους σαν στήριγμα αλλά και απόληξη της πολιτείας, άλλοτε ακνά, να χάνονται στον ορίζοντα, όπου προβάλλεται ο αριστοτεχνικά δουλεμένος τρούλος μιας εκκλησιάς, είτε ειδωμένα από ψηλά - απολήξεις της στεριάς μεσ' τα γαλαζοπράσινα νερά - να σχηματίζουν χαράδρα μ' ένα κομμάτι της πολιτείας ανάμεσα, με μια τάση αποκόλλησης προς ανύψωση, σαν δίχως βάρος.

Εκεί όμως που η Όλγα Αναστασιάδου κατορθώνει μια μεταμόρφωση του πραγματικού, είναι στην δυναμική τοποθέτηση των πετρωμάτων σε πρώτο πλάνο, όταν αυτά γίνονται κεντρικό της θέμα, με νύξεις μόνο της πολιτείας, χαμένες στο βάθος. Έχεις την αίσθηση διάφανων όγκων σε κίνηση ή μπορείς να τα δεις και σαν τσαλακωμένα λαμπερά υφάσματα κι αλλού πάλι σαν απολιθώματα δέντρων που αναδύονται στο κενό. Εδώ το εικονικό μπορεί να αναγνωσθεί και σαν αφηρημένο, αλλά και αντίστροφα.

Είναι ένας καινούριος δρόμος που ανοίγεται για την Όλγα Αναστασιάδου; Η γνησιότητα της, σίγουρα, θα ακολουθήσει τις βαθύτερες εσωτερικές διεργασίες της.

Φεβρουάριος 1992

Στην πρόσφατη δουλειά της αυτό το νέο της άνοιγμα εκφράζεται με την υπογράμμιση της αδιάσπαστης συνοχής του αρχιτεκτονικού και του γεωλογικού στοιχείου, που επιτυγχάνεται με υπαινικτικούς κάθετους άξονες, συνδετικούς των παραπάνω στοιχείων.

Μάιος 2000

Μαρία Καραγιάννη